

Sygn. akt II AKa 398/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 października 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Przemysław Filipkowski (spr.)

Sędziowie: SA – Dorota Radlińska

SO (del.) – Anna Nowakowska

Protokolant: – Agnieszka Kaczmarek

przy udziale prokuratora Jacka Pergałowskiego i oskarżyciela posiłkowego B. P. (1) (P.)

po rozpoznaniu w dniu 26 października 2022 r. sprawy:

K. S. (1) (S.), syna A. i Ł., urodz. (...) w W.

oskarżonego o czyn z art. 156 § 1 pkt 2 k.k.

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońcę oskarżonego i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie

z dnia 24 sierpnia 2020 r. sygn. akt V K 7/19

I. zmienia zaskarżony wyrok odnośnie oskarżonego K. S. (1) w ten sposób, że:

a) w punkcie I na mocy art. 60 § 1 k.k. w zw. z art. 54 § 1 k.k. i art. 60 § 6 pkt 2 k.k. stosuje nadzwyczajne złagodzenie kary i wymierzoną oskarżonemu karę obniża do 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

b) w punkcie II podwyższa do kwoty 100.000 (stu tysięcy) zł orzeczoną na mocy art. 46 § 1 k.k. kwotę tytułem zadośćuczynienia;

c) w punkcie V zasądza od oskarżonego K. S. (1) na rzecz oskarżyciela posiłkowego B. P. (1) kwotę 1440 (jeden tysiąc czterysta czterdzieści) zł tytułem zwrotu wydatków związanych z reprezentowaniem przez pełnomocnika;

II. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części wobec oskarżonego K. S. (1);

III. zasądza na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonego kwotę 300 (trzysta) zł tytułem opłaty i wydatki za postępowanie w sprawie.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE	
--------------	--

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 398/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie sygn. V K 7/19 z dnia 24.08.2020 r.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca oskarżonego

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

x w części	#	co do winy
#	co do kary	
x	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
x	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
x	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
x	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
x	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	

#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	x	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1		K. S. (1)	Czyn przypisany w pkt I wyroku; Świadczenie usług kurierskich przez K. S.	Umowa z załącznikami	k. 368-382
<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

1	K. S. (1)	Czyn przypisany w pkt I wyroku; Brak poczytalności lub znaczne ograniczenie poczytalności K. S.	1/dokumentacja medyczna; 2/ opinia biegłych	1/ k. 384-386, 391-394, 398-404; 2/ k. 429-434	
---	-----------	--	--	---	--

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
1	Umowa z załącznikami	Dokumentacja nie budzi wątpliwości.

<u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
1	1/ dokumentacja medyczna, 2/ opinia biegłych	Dokumentacja oraz rzetelna i jasna opinia biegłych psychiatrów nie budzą wątpliwości, natomiast nie wskazują na ograniczenie ani zniesienie poczytalności u oskarżonego.

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC

ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1/	<p>Obrońcy osk. K. S. pkt I.1-4 obraży przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, a mianowicie:</p> <p>1. art. 5 § 2 kpk poprzez rozstrzygnięcie wątpliwości na niekorzyść oskarżonego,</p> <p>2. art. 7 kpk poprzez przyjęcie, że zgromadzone dowody, ocenianie swobodnie a nie dowolnie, z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy, doświadczenia życiowego, pozwalają na przyjęcie, że oskarżony popełnił zarzucane przestępstwo,</p> <p>3a-d. art. 424 § 1 pkt 1 kpk poprzez brak wskazania w uzasadnieniu wyroku, jakie znaczenie nadać faktom, że: na skutek zdarzenia oskarżony posiadał uszkodzenia ciała sugerujące fizyczny kontakt z pokrzywdzonym; oskarżony bronił się przed pokrzywdzonym, co skutkowało uszkodzeniem jego ciała oraz obawą o dalszy atak ze strony pokrzywdzonego; jak wynika z opinii biegłego H. J. oddanie strzału z bliskiej odległości powinno rozerwać gałkę oczną pokrzywdzonego, gdy do takiego skutku rzekomy wystrzał oskarżonego nie doprowadził; oskarżony w dniu zdarzenia miał 17 lat, czyli był osobą małoletnią / młodocianą/,</p> <p>4. art. 4 kpk w zw. z art. 7 kpk, art. 410 kpk i art. 424 § 1 kpk polegającej na dokonaniu przez Sąd I instancji wybiórczej i jednostronnej oceny</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p>x niezasadny</p>

	<p>dowodów, nie odniesieniu się do istotnych okoliczności poprzez :</p> <p>a/ uznanie w całości za wiarygodne zeznań pokrzywdzonego,</p> <p>b/ uznanie wyjaśnień oskarżonego za niewiarygodne w części, w jakiej nie korespondowały z zeznaniami pokrzywdzonego,</p> <p>c/ przyjęcie, że rewolwer, który został użyty przez oskarżonego, mógł spowodować tak rozległe uszkodzenie oka pokrzywdzonego, przy niepozostawieniu żadnego śladu na jego ciele przy oddaniu pozostałych strzałów,</p> <p>d/ pominięcie wyjaśnień oskarżonego z 31.03.2018 r. w zakresie, w jakim wyraził ubolewanie i żal co do skutków zdrowotnych u pokrzywdzonego.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>a/ Powyższe zarzuty dotyczą ściśle powiązanych ze sobą okoliczności, a zatem celowe jest ich łączne rozpoznanie. Podzielić należy konsekwentne poglądy orzecznictwa, że przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i jej braku w przypadku innych, pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k., jeżeli zostało poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, rozważeniem okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, pozostaje zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku /tak np. postanowienie</p>		

Sądu Najwyższego z dnia 11.04.2018 r. sygn. IV KK 104/18, lex nr 2498022/. W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy poczynił niepodważone ustalenia faktyczne w zakresie sprawstwa i winy oskarżonego K. S. (1) na podstawie analizy ujawnionych dowodów, mając na uwadze treść art. 7 kpk, a ocena ta wymagała jedynie pewnego uzupełnienia. Oparł się na całości przedstawionego mu materiału dowodowego oraz wobec tego odnośnie poczynionych ustaleń nie naruszył art. 410 kpk, ponieważ uchybienie normie zawartej w przepisie art. 410 k.p.k. może nastąpić jedynie w wypadku nieuwzględnienia przy wyrokowaniu całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, a nie poprzez nieuwzględnienie czegoś, co potencjalnie dopiero mogłoby zostać na tej rozprawie ujawnione / tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26.03.2014 r. sygn. III KK 396/13, lex nr 1451526/. Dotyczy to zaś tylko istotnych kwestii. Natomiast art. 4 kpk ustanawia ogólną dyrektywę nakazującą badać oraz uwzględniać okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego – a więc przepis ten nie może samodzielnie stanowić podstawy zarzutu apelacyjnego i należy go powiązać z naruszeniem konkretnych regulacji czy uprawnień.

b/ Chybiony jest zarzut naruszenia art. 5 § 2 kpk, gdyż Sąd I instancji nie miał nieusuwalnych, obiektywnych wątpliwości co do zachowania oskarżonego czy pokrzywdzonego, a ich istnienie warunkuje zastosowanie tego przepisu. Zarzut obrazy tego przepisu może być uznany za

skuteczny tylko wówczas, gdy zostanie wykazane, że orzekający sąd rzeczywiście miał wątpliwości o takim charakterze i nie rozstrzygnął ich na korzyść oskarżonego. Dla zasadności tego zarzutu nie wystarczy zaprezentowanie przez stronę własnych wątpliwości co do stanu dowodów /tak np. postanowienie Sądu Najwyższego sygn. V KK 68/2018 z 04.04.2018 r. lex nr 2488989/. Nieprawidłowe jest równoczesne stawianie zarzutu naruszenia art. 5 § 2 kpk i art. 7 kpk, ponieważ o niedających się usunąć wątpliwościach można mówić dopiero po przeprowadzeniu prawidłowej i wszechstronnej oceny dowodów.

c/ Natomiast niespełnienie wymogów z art. 424 kpk nie może stanowić samodzielnej podstawy zmiany lub uchylenia wyroku, skoro jest to uchybienie o charakterze procesowym /art. 438 pkt 2 k.p.k./, a więc wymaga wykazania możliwego wpływu na treść orzeczenia. Takiego wpływu obrońca nie wykazał. Kwestię tę przesądza nadto art. 455a kpk, który wyklucza uchylenie wyroku z powodu niespełnienia przez uzasadnienie wymagań z art. 424 kpk. Tak więc naruszenie art. 424 § 1 kpk z uwagi na nieodniesienie się do niektórych okoliczności samoistnie nie wpływa na zmianę wyroku.

d/ Nie doszło zatem do obrazy art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk ani art. 424 kpk czy innych przepisów, która uniemożliwiłaby instancyjną kontrolę prawidłowości wyroku bądź nakazywała jego zmianę co do sprawstwa i winy oskarżonego. Zatem wnioski obrońcy o jego uniewinnienie lub przyjęcie, że oskarżony ten dopuścił się czynu z

art. 156 § 2 kk - są w oczywisty sposób bezzasadne.

e/ Sąd Okręgowy dokonał właściwej oceny przeciwstawnych wyjaśnień osk. K. S. i zeznań B. P. (1), przedstawił tok swojego rozumowania i skarżący go nie podważył skutecznie. Obrońca ma częściowo rację, że zeznania pokrzywdzonego nie w całości są przekonujące – jednakże tak przyjął już Sąd Okręgowy. Natomiast konkubina oskarżonego J. S. skorzystała z prawa do odmowy składania zeznań. Podzielić należy stanowisko Sądu I instancji, że wyjaśnienia oskarżonego nie są w całości wiarygodne i konsekwentne, co wynika chociażby z ich zmienności w toku procesu i dopasowywania do zebranych dowodów. Według wyjaśnień K. S. z rozprawy, podszedł do niego pokrzywdzony, który był agresywny, była wymiana słowna i doszło do przepychanki między nimi, obaj upadli - oskarżony wywrócił się na podłoże, a pokrzywdzony go trzymał i dlatego upadł. Następnie oskarżony poszedł do samochodu, wyjął z saszetki pistolet-straszak i wystrzelił z niego 1-2 razy z odległości 2 m nie celując a pokrzywdzony cały czas napierał i zagroził pozbawieniem życia /k.229-229v/. Z tych wyjaśnień wynika, że K. S. po przerwaniu zajścia, które zakończyło się upadkiem obu stron i jego odejściem, powrócił uzbrojony do B. P. i rozstrzygnął spór na swoją korzyść poprzez oddanie 1-2 strzałów. Taka sytuacja koreluje z /widoczną dla każdego obserwatora na rozprawie/ ewidentną przewagą fizyczną pokrzywdzonego, który w porównaniu do K. S. /który jest drobnej budowy ciała/ ma zdecydowanie większą masę ciała. Nadto w

postępowaniu przygotowawczym oskarżony przyznał się do uszkodzenia oka pokrzywdzonego, ale miało do tego dojść w wyniku szarpaniny, oraz sprzecznie i niewiarygodnie negował posiadanie jakiegokolwiek broni i oddanie strzału /k.45, 49v-50/. Dopiero później przyznał się do oddania 2 strzałów z rewolweru hukowego z odległości co najmniej 3 m / k.136-137/. Oskarżony podał, że po oddaniu strzału wraz z dziewczyną odjechał samochodem, jak też, iż pokrzywdzonemu stłukły się okulary. Zdaniem Sądu Apelacyjnego nie jest przekonujące, że oskarżony oddał strzały pod wpływem strachu ani, że strzały nie były skierowane celowo w stronę pokrzywdzonego. Gdyby oskarżony rzeczywiście bał się B. P., to mógł się w każdej chwili oddalić, jak też po udaniu się do samochodu by nim odjechał tym bardziej, że znajdowała się tam jego dziewczyna - a przeciwnie do tego zabrał z pojazdu nieustaloną broń i powrócił do pokrzywdzonego. Nadto strzały były skierowane m.in. w twarz ofiary, co wypływa z analizy jej zeznań i powstałego obrażenia oka. Zaznaczyć należy, że już ostateczne wyjaśnienia K. S. z rozprawy przekonują, iż dopuścił się on umyślnego użycia nieustalonej broni poprzez oddanie strzałów w kierunku B. P., a w rezultacie działając w zamiarze ewentualnym uszkodził jego prawe oko. Sąd Okręgowy słusznie wykluczył, aby sprawca strzelał z rewolweru hukowego, gdyż wówczas nie doszłoby do uszkodzenia okularów i oka pokrzywdzonego. Uzasadnia to zastosowanie art. 156 § 1 pkt 2 kk odnośnie zachowania oskarżonego.

f/ B. P. spójnie i logicznie przedstawił, że kiedy podszedł

do pojazdu i zwrócił uwagę oskarżonemu, to ten wysiadł z saszetką, doszło między nimi do wymiany słów, po czym oskarżony wyjął z saszetki pistolet pneumatyczny i zaczął do niego strzelać – trafił kulkami w nogę, brzuch, lewą część żuchwy, a pokrzywdzony ruszył w jego kierunku, aby odebrać broń i po około 3 krokach poczuł ból w prawym oku / k.17, 232/. Relacja ta nie została skutecznie zakwestionowana i generalnie uznano ją za wiarygodną. Nie podważa jej posiadanie oczywistego interesu przez pokrzywdzonego co do rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie ani treść i sposób relacjonowania. Nie można pominąć, że istotne znaczenie ma bezpośredni kontakt ze świadkiem na rozprawie, który lepiej pozwala ocenić wiarygodność relacji. Przyjąć jednak należy, że nie ma pewności co do rodzaju broni, z której oskarżony oddawał strzały, ponieważ wedle rzeczowej opinii biegłego H. J. z zakresu badania broni i amunicji – pocisk z broni, do której amunicję znaleziono, powoduje nawet rozerwanie gałki ocznej, natomiast nie są to pociski do pistoletu pneumatycznego ani okazanego rewolweru hukowego / k.266-267/. Nie wyklucza to jednak w żadnej mierze sytuacji rozbicia okularów przez wystrzelony pocisk. Nadto Sąd Okręgowy przyjął, że oddane zostały co najmniej 2 strzały, a więc nie zakwestionował takich wyjaśnień sprawcy. Zbieżne i niekwestionowane jest zaś, że K. S. strzelał do B. P.. Uszkodzenie oka prawego wiązać zaś należy z prawdopodobnym rozbiciem szkła okularów na skutek uderzenia nieustalonego pocisku i z wniknięciem do oka odłamka szkła czy fragmentu lub całego pocisku, a

nie z szarpaniną pomiędzy stronami. Przedmiot znajdujący się w gałce ocznej nie jest metaliczny, ale stosunkowo duży 7x4x3 mm i może to być fragment szkła okularowego lub pocisk. Wedle biegłego A. Z., brak obrażeń powłok wskazuje, że jest mało prawdopodobne, aby doszło do uszkodzenia oka w wyniku upadku i uderzenia o podłoże czy uderzenia pięścią, a przeważnie takie uszkodzenie jest spowodowane postrzałem. Powstały skutek w postaci utraty widzenia w prawym oku stanowi ciężki uszczerbek na zdrowiu w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 kk. Utrata 1 oka jest traktowana jako 35% uszczerbek na zdrowiu, ale w tym wypadku jest to nawet do 65% z uwagi na dużą wadę w drugim oku /k. 118, 235-236 sensowna opinia lekarska biegłego/.

g/ Nie może być skuteczny zarzut obrońcy, że na skutek zdarzenia oskarżony posiadał uszkodzenia ciała sugerujące fizyczny kontakt z pokrzywdzonym, skoro takich obrażeń nie stwierdzono. Dokumentacja medyczna i zdjęcia K. S. k. 98-107 świadczą, że doznał złamania przedramienia lewego dnia 5.02.2018 r., a zatem przed przedmiotowym zdarzeniem i był dalej w trakcie procesu gojenia. Jednakże została nadesłana dopiero pismem z 9.07.2018 r. /k.97/ i nie dowodzi powstania obrażeń w dniu 28.03.2018 r. Natomiast oskarżony po zatrzymaniu 30.03.2018 r. godz. 16.30 podczas przesłuchania dnia 31.03.2018 r. zgłaszał jedynie wcześniejszy uraz kręgosłupa i głowy na skutek pobicia sprzed 3 miesięcy – złamany krąg C6 /k.44v, 49/. Opisane w protokole zatrzymania otarcia naskórka oraz rany na prawej i lewej dłoni, otarcia naskórka na lewym łokciu, otarcie naskórka

na lewym kolanie /k. 27v/ mogły powstać w innych okolicznościach np. już po przedmiotowym zajściu z dnia 28.03.2018 r. tym bardziej, że oskarżony nie wskazywał, aby powstały właśnie w tym dniu. Nadto z wyjaśnień oskarżonego wypływa, że w pewnym momencie sam wywrócił się na podłozę, a więc obrażenia mogły wtedy powstać i nie świadczy to o agresji ze strony pokrzywdzonego. Wcześniejsze uszkodzenie lewej ręki K. S. tłumaczy zaś, dlaczego zdecydował się na oddanie strzałów w kierunku B. P. – był słabszy fizycznie i nie był zdolny do przeciwstawienia się pokrzywdzonemu, a mimo to chciał pokazać swoją nieustępliwość.

h/ Dowolne i nieuprawnione w świetle analizy dowodów są twierdzenia skarżącego, że oskarżony bronił się przed pokrzywdzonym, co skutkowało uszkodzeniem jego ciała oraz obawą o dalszy atak ze strony pokrzywdzonego. Zachowania do B. P. nie można uznać za bezprawny atak na oskarżonego – pokrzywdzony niewątpliwie zwrócił uwagę K. S., po czym doszło między nimi do wzajemnej wymiany słów. Nie wykazano, aby pokrzywdzony użył siły fizycznej względem oskarżonego, a nadto nawet wedle wyjaśnień samego K. S. oddał on strzały nie w momencie fizycznego kontaktu, ale kiedy powrócił z samochodu uzbrojony w rewolwer w stronę pokrzywdzonego, czyli w odwecie za jego zachowanie. Nie zmienia tego chęć odebrania broni oskarżonemu przez B. P., skoro wynikało to z wcześniejszego oddania strzału w jego stronę /k./17/. Nie można przyjąć, że do powstania obrażenia przyczynił się

pokrzywdzony, mimo że zwrócił słowną uwagę K. S..

i/ Nie jest sprzeczna z poczynionymi ustaleniami opinia biegłego H. J.. Jak wynika z tej opinii, oddanie strzału z bliskiej odległości powinno rozerwać gałkę oczną pokrzywdzonego, ale dotyczy to strzału z rewolweru zabezpieczoną amunicją w niechronione niczym oko. W tym przypadku nie ma pewności co do rodzaju broni, której użył oskarżony i wedle pokrzywdzonego miała to być inna broń tj. pistolet pneumatyczny. Nadto strzały miały zostać oddane z odległości 2-3 m i pocisk miał jeszcze rozbić plastikowe szkło okularowe, czyli wytracić siłę i prędkość. Zatem brak rozerwania gałki ocznej i innych istotnych śladów nie wyklucza oddawania wystrzałów przez oskarżonego. Dodatkowo w świetle opinii biegłego na ciele ofiary pociski mogły pozostawić np. nieznaczne ślady w postaci siniaków /przy tym posiadała ona odzież chroniącą od obrażeń/, które jako nieistotne w aspekcie tak poważnych obrażeń oka nie zostały opisane w dokumentacji lekarskiej ani zarejestrowane i zrelacjonowane przez pokrzywdzonego.

j/ Kwestia młodego wieku oskarżonego i statusu młodocianego oraz wyjaśnień z 31.03.2018 r. w zakresie, w jakim wyraził ubolewanie i żal co do skutków zdrowotnych u pokrzywdzonego - ma znaczenie dla wymiaru kary i zostanie omówiona w części dotyczącej takiego zarzutu.

Lp.	Zarzut	
-----	--------	--

2/	<p>Obrońcy osk. K. S. pkt II błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mającego wpływ na jego treść, poprzez błędne przyjęcie, że:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. oskarżony działał w zamiarze chociażby ewentualnym, podczas gdy nabył rewolwer, z którego oddał strzały, w sposób legalny, przez co nie mógłby godzić się na skutek w postaci uszkodzenia oka pokrzywdzonego, 2. rewolwer, którym posługiwał się oskarżony, mógł wywołać skutki zdrowotne jak w zarzucie, 3. uszkodzenie oka pokrzywdzonego nastąpiło na skutek działania opisanego w zarzucie, a nie w efekcie szamotaniny, do której mając na względzie dokumentację medyczną oskarżonego, wbrew twierdzeniom Sądu I instancji doszło, 4. kulki znalezione na miejscu zdarzenia należały do oskarżonego, 5. oskarżony nie wyraził skruchy i żalu z powodu następstw swojego zachowania, gdy w trakcie składania wyjaśnień 31.03.2018 r. /k. 44-45/ skruchę wyraził. 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p>x niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
a/ Powtórzyć należy, że Sąd Okręgowy dokonał prawidłowej oceny ujawnionych dowodów w zakresie sprawstwa i winy oskarżonego, przekonująco ją uzasadnił i słusznie uznał K. S. (1) za winnego popełnienia przypisanego czynu. Zatem nie doszło do błędów w ustaleniach faktycznych, które miałyby wpływ na treść		

zaskarżonego wyroku. Odwołać się należy do powyższej oceny zarzutów obrońcy z pkt 1.

b/ Nie ma znaczenia, czy oskarżony oddał strzały z broni posiadanej legalnie czy też nie. Nie postawiono mu przecież zarzutu popełnienia przestępstwa posiadania broni palnej bez zezwolenia. Słusznie wykluczył Sąd I instancji na podstawie opinii biegłego H. J., aby strzały oddano z broni hukowej, którą dostarczono do sprawy. W żadnym związku przyczynowym nie pozostaje kwestia legalności posiadania broni ze spowodowanym skutkiem w postaci uszkodzenia oka – na ewentualny zamiar oskarżonego wskazuje rodzaj i sposób użycia nieustalonej broni oraz miejsce, w które godził pocisk. Oddanie strzału w kierunku twarzy ofiary z tak bliskiej odległości oznacza godzenie się na spowodowanie np. obrażeń oka prowadzących do utraty widzenia, co nastąpiło. Nie chodzi tu o chęć spowodowania takiego uszkodzenia ciała, co wskazywałoby na zamiar bezpośredni, ale o godzenie się na poważne obrażenia. Kwestię tę dość szeroko omówił w uzasadnieniu wyroku Sąd Okręgowy.

c/ Nieustalona broń, której użył oskarżony, spowodowała opisane skutki na zdrowiu pokrzywdzonego – co wynika z analizy zeznań B. P., jego dokumentacji medycznej i opinii biegłego A. Z.. Nie wykazano przy tym, aby do uszkodzenia oka doszło na skutek szamotaniny stron i nie świadczy o tym bezspornie dokumentacja medyczna K. S..

d/ Sąd Okręgowy był uprawniony do przyjęcia, że znalezione na miejscu zajścia 2 pociski /kulki/ należały

<p>do oskarżonego i nie wykazano ich innego pochodzenia.</p> <p>e/ Kwestia wyrażenia skruchy i żalu przez oskarżonego w trakcie składania wyjaśnień 31.03.2018 r. / k. 44-45/ - zostanie omówiona w części dotyczącej zarzutu niewspółmierności kary.</p>		
Lp.	Zarzut	
3/	<p>Obrońcy osk. K. S. pkt III rażącej niewspółmierności kary poprzez zastosowanie wadliwych kryteriów wymiaru w zakresie :</p> <p>1. wymierzenia oskarżonemu kary bezwzględnego pozbawienia wolności bez nadzwyczajnego jej złagodzenia w trybie art. 60 § 1 kk w zw. z art. 54 § 1 kk, pomimo iż okoliczności to uzasadniały,</p> <p>2. wymierzenia oskarżonemu kary bezwzględnego pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania w trybie art. 69 § 1 kk w zw. z art. 60 § 1 kk na skutek nieprawidłowo ustalonych okoliczności łagodzących z uwzględnieniem art. 54 § 1 kk.</p>	<p># zasadny</p> <p>x częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
a/ Stosownie do brzmienia art. 438 pkt 4 kpk Sąd odwoławczy zmienia lub uchyla orzeczenie w zakresie kary tylko w przypadku stwierdzenia jej rażącej niewspółmierności. Rażąca niewspółmierność zachodzi wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności mających wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, że powstałaby znaczna różnica pomiędzy karą		

wymierzoną przez Sąd I instancji a karą, którą należałoby orzec w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary. Nie każda różnica w zakresie oceny wymiaru kary uzasadnia zarzut rażącej niewspółmierności kary, przewidziany w art. 438 pkt 4 k.p.k., ale tylko taka, która ma charakter zasadniczy, a więc jest niewspółmierna w stopniu nie dającym się zaakceptować /tak np. wyrok Sądu Najwyższego z 16.02.2009 r. II KK 132/05, LEX nr 725034/. Nie chodzi tu o wszelkie możliwe różnice co do wymiaru kary, lecz wyłącznie o tak istotne, że powodowałyby uznanie orzeczonej kary za niesprawiedliwą.

b/ Apelacja jest zasadna co do niezastosowania dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary względem oskarżonego. Niewątpliwie K. S. w chwili czynu miał niespełna 17 lat i 6 miesięcy, a w dacie wyrokowania niecałe 20 lat, obecnie ma skończone 22 lata życia. W tej sytuacji posiada nadal status młodocianego. Stosownie do treści art. 54 § 1 kk, wymierzając karę młodocianemu sąd kieruje się przede wszystkim tym, aby sprawcę wychować. Uwzględniając to, że oskarżony nie był karany, wykonuje pracę a przypisany czyn stanowił incydent w jego życiu przyjąć należy, iż orzeczonej karze w wysokości minimalnego zagrożenia ustawowego jest zbyt surowa. W pewnym stopniu rację ma obrońca, że oskarżony przyznał się częściowo do spowodowania uszkodzenia oka B. P. i wyraził z tego powodu żal. Natomiast zasadnie Sąd I instancji nie uznał, aby wyraził on rzeczywistą skruchę, skoro K. S. minimalizował swoje zachowanie i nie przyznał się w całości do winy. Skrucha powinna być szczerą i wskazywać

na zrozumienie wyrządzonego zła. Mając na względzie dużą szkodliwość społeczną czynu, sposób działania w zamiarze ewentualnym i znaczny stopień winy sprawcy oraz spowodowany dolegliwy i przede wszystkim trwały skutek dla zdrowia pokrzywdzonego – za celową i wystarczającą uznać trzeba karę 2 lat pozbawienia wolności.

c/ Brak jest podstaw do zastosowania warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności z uwagi na jej wysokość /art. 69 § 1 kk/, a także konieczność właściwego oddziaływania na oskarżonego, mimo jego młodego wieku. Warunkowe zawieszenie wykonania kary zostałyby poczytane przez sprawcę i otoczenie za przyzwolenie na tak drastyczne zachowanie, jakie przypisano K. S.. Mogłoby to zachęcić oskarżonego do ponownego naruszenia porządku prawnego.

d/ Reasumując, wymierzona kara 2 lat pozbawienia wolności nie jest nadmiernie łagodna ani surowa i jej ukształtowanie czyni zadość potrzebom prewencji indywidualnej i generalnej oraz odpowiada dyrektywom zamieszczonym w art. 53 § 1 i 2 kk i art. 54 § 1 kk. Całokształt okoliczności sprawy przekonuje, że tylko taka kara bezwzględnie pozbawienia wolności jest właściwa i celowa, a w konsekwencji sprawiedliwa.

Wniosek

Obrońca osk.K. S. (1) wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

zasadny
x częściowo zasadny
niezasadny

<p>a/ uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego przestępstwa,</p> <p>b/ ewentualnie zmianę kwalifikacji prawnej czynu i wymierzenie na podstawie art. 156 § 2 kk kary 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania w trybie art. 69 § 1 kk na okres 5 lat próby,</p> <p>c/ z daleko posuniętej ostrożności procesowej - zastosowanie art. 60 § 1 kk i wymierzenie oskarżonemu kary 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na zasadzie art. 69 § 1 kk na okres 5 lat próby.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>a/ Wnioski obrońcy o uniewinnienie oskarżonego i wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania nie zasługiwały na uwzględnienie wobec przeprowadzonych wyżej w pkt 1-3 rozważań co do zarzutów.</p> <p>b/ Częściowo zasadny był wniosek o złagodzenie orzeczonej kary pozbawienia wolności, co omówiono w pkt 3 co do zarzutu rażącej niewspółmierności kary.</p> <p>c/ Dodać można, że zebrane dowody, a w tym przede wszystkim zeznania pokrzywdzonego w powiązaniu z opiniami biegłego A. Z. i biegłego H. J. jednoznacznie wskazują, że to K. S. spowodował uszkodzenie prawego oka B. P. na skutek oddania do niego strzałów z nieustalonej broni. Skarżący nie wykazał, aby oskarżony działał nieumyślnie czy doszło do uszkodzenia oka w</p>		

<p>innych okolicznościach. Właściwie Sąd I instancji uzasadnił przyjęcie kwalifikacji prawnej czynu z art. 156 § 1 pkt 2 kk. Brak jest także rzeczywistych podstaw do przyjęcia nieumyślności działania sprawcy tj. art. 156 § 2 kk – uwzględniono bowiem niebezpieczny sposób jego zachowania, celowe oddanie strzałów, w tym w stronę twarzy ofiary i spowodowany skutek w postaci urazu oka prawego.</p>		
Lp.	Zarzut	
4/	<p><i>Pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego B. P. pkt 1 i 2</i> obraży prawa materialnego tj.</p> <p>1/ art. 46 § 1 kk w zw. z art. 445 § 1 kc poprzez orzeczenie o zadośćuczynieniu za doznaną krzywdę z naruszeniem prawa cywilnego tj. przyznanie B. P. (1) zbyt niskiej sumy, która nie może być uznana za „odpowiednią” zważywszy na rozmiar wyrządzonej przez oskarżonego krzywdy,</p> <p>2/ art. 56 kk poprzez zastosowanie do określenia kwoty zadośćuczynienia dyrektyw wymiaru kary i środków karnych, w tym odwołanie się do zasad prewencji ogólnej i szczególnej oraz uwzględnienie możliwości zarobkowych i sytuacji materialnej oskarżonego, gdy zgodnie z w/w przepisem do orzekania o obowiązku naprawienia szkody, jak i zadośćuczynienia nie stosuje się przepisów art. 53 kk, art. 54 § 1 kk i art. 55 kk, zaś zastosowanie powinny mieć jedynie normy prawa cywilnego,</p> <p>3/ w uzasadnieniu apelacji – błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na niedokonaniu</p>	<p># zasadny</p> <p>x częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	szczegółowych ustaleń w zakresie rozmiaru wyrządzonej krzywdy.	
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>a/ Powyższe zarzuty pozostają ze sobą w ścisłym związku i wobec tego celowe jest łączne odniesienie się do nich.</p> <p>b/ Zauważyć należy, że Sąd Okręgowy decydując w kwestii zadośćuczynienia nieprawidłowo powołał się na dyrektywy wymiaru kary i środków karnych, w tym odwołał się do zasad prewencji ogólnej i szczególnej. Aktualnie zadośćuczynienie orzekane na podstawie art. 46 § 1 kk jest przeciw środkiem kompensacyjnym / Rozdział Va Kodeksu postępowania karnego/, a nie środkiem karnym. Zastosowanie z woli ustawodawcy mają tu przepisy prawa cywilnego, a nie art. 53 kk, art. 54 kk czy art. 55 kk – art. 56 kk wprost wskazuje, że tych przepisów karnych nie stosuje się odnośnie obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.</p> <p>c/ Rację ma pełnomocnik, że ustalając wysokość zadośćuczynienia nie należy kierować się możliwościami zarobkowymi i sytuacją materialną oskarżonego /tak samo jak poszkodowanego/, gdyż ustalenie rozmiaru tego środka kompensacyjnego powinno wynikać z rozważenia rozmiaru wyrządzonej krzywdy. Wyjątkowo możliwe jest jednak zastosowanie art. 5 kc i ograniczenie określonej wysokości /porównaj np. wyrok Sądu Najwyższego z 30.07.2021 r.</p>		

V CSKP 236/21 Legalis; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 24.06.2021 r. I ACa 279/21 Legalis/.

d/ Doszło do naruszenia art. 445 § 1 kc poprzez orzeczenie na rzecz B. P. (1) zbyt niskiej sumy tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, która nie może być uznana za „odpowiednią” zważywszy na rozmiar wyrządzonej przez oskarżonego K. S. (1) krzywdy. Niewątpliwie pokrzywdzony doznał trwałej utraty widzenia w prawym oku oraz znacznych cierpień fizycznych i psychicznych. Istotne jest nieustające utrudnione funkcjonowanie w życiu codziennym prywatnym i zawodowym, pogarszanie się widzenia w drugim oku, korzystanie z pomocy psychologicznej oraz konieczność dalszego leczenia. Wedle przekonującej opinii biegłego A. Z. utrata 1 oka jest traktowana jako 35% uszczerbek na zdrowiu, ale w tym wypadku jest to nawet do 65% z uwagi na dużą wadę w drugim oku /k. 236/. W tym zakresie zeznania pokrzywdzonego i opinia biegłego nie były kwestionowane. Przy tym przed Sądem Okręgowym pełnomocnik słusznie wnosił o zadośćuczynienie w kwocie 100.000 zł /k. 267-268/. Za właściwą i odpowiednią w tej sytuacji uznać należy wskazaną kwotę 100.000 zł, która jest nadto możliwa do spłacenia przez oskarżonego. Nie wyklucza to ewentualnego dochodzenia dalej idących roszczeń na drodze cywilnej od oskarżonego.

Lp.	Zarzut	
5/	Pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego B. P. obraży art. 627 kpk poprzez zasądzenie na rzecz pełnomocnika oskarżyciela	x zasadny # częściowo zasadny

	posiłkowego kwoty 885,60 zł, podczas gdy zwrot wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika powinien zostać zasądzony od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego B. P., a nadto obraży art. 624 § 1 kpk poprzez zwolnienie oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych.	# niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>a/ Zarzut jest oczywiście zasadny. Adw. G. M. został ustanowiony pełnomocnikiem przez oskarżyciela posiłkowego B. P. /k. 224/. Zatem zwrot wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika powinien zostać zasądzony od oskarżonego – który ponosi te koszty - na rzecz oskarżyciela posiłkowego, a nie na rzecz pełnomocnika. Rację ma skarżący, że stosuje się tu przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie - § 11 ust. 2 pkt 5 i ust. 7 oraz § 17 pkt 1, czyli należy przyznać sumę 1200 zł plus 20% za kolejny termin rozprawy, a łącznie 1440 zł bez podatku Vat.</p> <p>b/ Ponadto brak było rzeczywistych podstaw do zwolnienia oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych, skoro pozostawał na wolności i uzyskiwał dochody.</p>		
Wniosek		
Pełnomocnikoskarżyciela posiłkowego B. P. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:	# zasadny x częściowo zasadny # niezasadny	

<p>a/ orzeczenie na podstawie art. 46 § 1 kk od oskarżonego K. S. na rzecz B. P. kwoty 200.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę,</p> <p>b/ zasądzenie od oskarżonego na rzecz B. P. zwrotu wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika w postępowaniu przed Sądem I instancji w kwocie 1440 zł,</p> <p>c/ obciążenie oskarżonego w całości kosztami sądowymi.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>a/ Wnioski pełnomocnika są częściowo zasadne, wobec przeprowadzonych wyżej w pkt 4-5 rozważań co do zarzutów apelacji skarżącego. Na uwzględnienie zasługuje wniosek o podwyższenie zadośćuczynienia do sumy 100.000 zł, zaś dalsze podwyższenie nie jest uzasadnione.</p> <p>b/ W pełni zasadne było zasądzenie od oskarżonego na rzecz B. P. zwrotu wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika w postępowaniu przed Sądem I instancji w kwocie 1440 zł i obciążenie oskarżonego w całości wydatkami w sprawie.</p> <p>c/ Dodać można, że celowe było orzeczenie o zasądzeniu od oskarżonego określonej kwoty tytułem odszkodowania, co nie jest kwestionowane.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		

	Nie dotyczy	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
Nie dotyczy		
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
<u>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u>		
	Przedmiot utrzymania w mocy	
<u>W punkcie II utrzymano w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części tj. co do rozstrzygnięć z pkt I odnośnie winy i kwalifikacji prawnej, co do pkt II częściowo i pkt III w całości.</u>		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Powody wskazano w części 3 tj. nieuwzględnienie w znacznej mierze apelacji obrońcy.		
<u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u>		
	Przedmiot i zakres zmiany	
W punkcie I zmieniono zaskarżony wyrok odnośnie oskarżonego K. S. (1) w ten sposób, że: a) w punkcie I na mocy art. 60 § 1 k.k. w zw. z art. 54 § 1 k.k. i art. 60 § 6 pkt 2 k.k. zastosowano nadzwyczajne złagodzenie kary i wymierzoną		

<p>oskarżonemu karę obniżono do 2 lat pozbawienia wolności;</p> <p>b) w punkcie II podwyższono do kwoty 100.000 zł orzeczoną na mocy art. 46 § 1 k.k. kwotę tytułem zadośćuczynienia;</p> <p>c) w punkcie V zasądzone od oskarżonego K. S. (1) na rzecz oskarżyciela posiłkowego B. P. (1) kwotę 1440 zł tytułem zwrotu wydatków związanych z reprezentowaniem przez pełnomocnika.</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>a) zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary i obniżenie wymierzonej oskarżonemu kary do 2 lat pozbawienia wolności - wypływa z rozważań w części 3 pkt 3 co do apelacji obrońcy;</p> <p>b) podwyższenie do kwoty 100.000 zł orzeczonej kwoty tytułem zadośćuczynienia - wypływa z rozważań w części 3 pkt 4 co do apelacji pełnomocnika;</p> <p>c) zasądzenie od oskarżonego K. S. na rzecz oskarżyciela posiłkowego B. P. kwoty 1440 zł tytułem zwrotu wydatków związanych z reprezentowaniem przez pełnomocnika - wypływa z rozważań w części 3 pkt 5 co do apelacji pełnomocnika.</p>	
<p><u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u></p>	
<p><u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</u></p>	

1.1.	Nie dotyczy	# art. 439 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości Nie dotyczy	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania Nie dotyczy	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
Nie dotyczy		
4.1.	Nie dotyczy	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		
Nie dotyczy		
<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	Nie dotyczy	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III.	Zasądzono na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonego kwotę 300 zł tytułem opłaty i wydatki za postępowanie w sprawie - w oparciu o treść art. 627 kpk, art. 633 kpk i art. 634 kpk z uwagi na pozostawanie na wolności przez oskarżonego i jego zdolność do pracy, zgodnie z zarzutem apelacji pełnomocnika kwestionującym uprzednie zwolnienie od kosztów sądowych na podstawie art. 624 § 1 kpk.

7. PODPIS
Przemysław Filipkowski Dorota Radlińska Anna Nowakowska

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca osk. K. S. (1)	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Punkty I, II, III i V wyroku	
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>		
x na korzyść	x w całości	

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
x	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
x	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
x	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
<u>1.4. Wnioski</u>			
#	Uchylenie	x	zmiana

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego B. P. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Punkty II , V oraz VI wyroku		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść x na niekorzyść	# w całości co do czynu II		
x w części	#	co do winy	

#	co do kary	
x	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
x	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
x	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
x	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	Uchylenie	☒
		Zmiana